

Despre Yoga

sau cum acest mestesug lupta împotriva Ortodoxiei

Fată de Ortodoxie, filosofii orientale sunt căi spirituale de origine demonică, cu învățături ateiste, naturaliste și panteiste, antropocentrice, retrograde (degradante), căci se opun progresului culturii și civilizației prin iubire de Dumnezeu și de oameni.

Preluat din lumea păgână, antică sau contemporană, filosofii orientale sunt amestecate în practici sincretiste ca yoga, budismul, zen, ocultism, spiritism, satanism, astrologie, magie, vrăjitorie, arte marțiale, fahirismul, teosofie, meditație transcendențială, radiestezie, parapsihologie, etc. Multe din învățăturile lor sunt asimilate în miscarea masonică "New Age", care vine din occident și reprezintă cea mai organizată ofensivă ideologică îndreptată împotriva Ortodoxiei creștine. Dar, prin păstrarea și trăirea neîntreruptă a învățăturii evanghelice și apostolice, Biserica Ortodoxă, Însuși Domnul Dumnezeu și Mântuitorul nostru Iisus Hristos, va surpa toate înșelăciunile diavolului, și nici aceste "porți ale iadului (asiatic) n-o vor putea birui".

Comparatie între Ortodoxie si filosofii orientale

<i>Temei comparativ</i>	Ortodoxie	Yoga
1. fondul doctrinal	teologie crestină	antropologie
2. originea istorică, dogmatică si mistică	prin revelatie dumnezeiască	compozitie omenească (mituri, legende atemporale)
3. tinta credintei	unirea iubitoare cu Dumnezeu prin Hristos	dizolvarea persoanei umane în neant (nirvana = vid)
4. subiectul credintei	Dumnezeu Unul în fiintă si întreit în Persoane (monoteism personalist)	divinitate cosmică impersonală (panteism)
5. creatia	actul real al manifestării dragostei dumnezeiesti intra-treimice	emanatie din fiinta absolută (confundată cu ea), iluzie (maya) din care "evoluează" făpturile pînă la desăvîrsire
6. omul	chipul lui Dumnezeu, capabil de asemănare cu El	stadiu mai "evoluat" al făpturii
7. existenta omenească	libertate si responsabilitate	necesitate, predestinatie absolută si definitivă (karma)
8. sufletul omenesc	suflare a lui Dumnezeu peste trup, care-l face viu	emanatie din fiinta absolută
9. viata omenească	dată ca dar de Dumnezeu, începînd cu zămislirea în pîntecele mamei (si trup si suflet), potentială de vesnicie prin credinta în Iisus Hristos, Fiul si Cuvîntul lui Dumnezeu	stare a "evolutiei" naturale, mecaniciste
10. moartea	unica, trecerea de la viata la onviere, la starea de comuniune cu Dumnezeu si cu sfintii Săi	migrarea sufletului dintr-un trup în altul (reîncarnare, metempsihoză) necesară unei purificări si perfectionări continue
11. păcatul	căderea omului din harul si comuniunea cu Dumnezeu, prin ispita diavolului	nu ar exista păcat, ci o soartă (karma) care dictează implacabil actiunile viitoare (moralitatea este raportată nu la standardul divin ci numai la unul uman)
12. ridicarea din păcat	pocăintă, fapte bune, ompăcare cu Dumnezeu si cu oamenii	asceza si cunoastere autonomă si individuală, care face omul să "evolueze" fără nici un scop comunitar
13. mintuirea omului	în Biserica lui Iisus Hristos, Care este Dumnezeu Întrupat om, prin unirea cu El în chip tainic	eliberarea, iesirea dintr-un lant de reîncarnări dictat de karma (pseudo-automîntuire) printr-o "iluminare" în cunoastere, nu prin iubire

14. scopul credintei	măntuirea omului, învierea cu trupul și transfigurarea lui prin unirea cu Sfântul Trup și Sânge al Domnului Iisus Hristos Cel Înviat și Înălțat la ceruri	anularea persoanei prin dizolvarea ei într-o masă cosmică impersonală (nirvana = neantizare), sinucidere spirituală
15. efectul credintei	restaurarea omului ca persoană capabilă de iubire dumnezeiască prin unirea și asemănarea cu Hristos, îndumnezeirea prin Duhul Sfânt al iubirii intratremice	creștere continuă a puterilor prin efortul individual de "energizare" a centrilor de forță
16. expresia credintei	bucuria Învierii lui Hristos însușită de fiecare credincios în Biserica Lui	pesimismul individual al suferinței și al morții
17. cultul credintei	bun simț natural, sporit întru sfințenie și comuniune de iubire cu Hristos prin rugăciune în Biserica Lui	meditație filosofică la sine, la natură, acte nenaturale, magice, chiar imorale (repetări continue de formule-mantra, concentrare îndelungată asupra unor figuri geometrice-yantra, autosugestie, autohipnoza, poziții dobitocești-asane, desfrânare-tantra)
18. limbajul credintei	personalist-comunitar, ca mijloc de comunicare a iubirii, de îmbogățire a existenței interpersonale	tehnic, gnostic, dialectic, lipsit de orice urmă de exprimare a iubirii
19. simbolismul credintei	forme văzute, prin care se revărsă harul dumnezeiesc în Biserică, fiind chipul celor cerești	mijloace ajutoare în cunoaștere, idolatrizate
20. virtuți esențiale și definitorii	smerenia și iubirea de Dumnezeu și de semenii	iubirea de sine (considerat Dumnezeu-brahman) și cunoașterea autonomă
21. ierarhia credincioșilor	comunitară, întemeiată de Însuși Hristos prin Sfânta Taină a Preotiei	individuală, pe baza meritelor și performanțelor dobândite prin efort egoist
22. extazul	starea de trezvie și nepătimire primită ca dar de la Dumnezeu, pe măsura creșterii comuniunii cu El	stare de transă, inconstientă, beatitudine egoistă căutată ca un scop în sine
23. minunile	arățarea slavei și puterii lui Dumnezeu, prin slujitorii Săi sfințiti, cu scopul de a chema la pocăință pe cei necredincioși	manifestări ale "performanțelor" omenesti, demonstrații de forță (circ), expresia mândriei și lăudăroseniei omenesti
24. vederea celorlalte căi spirituale	erezii sau rătăcirii de la Adevărul deplin revelat în Iisus Hristos, și păstrat în Biserică	expresii ale voinței divine, care duc în același loc, având doar particularități de epocă și de cultură
25. inspirația învățăturii	Dumnezeu Însuși, Iisus Hristos Care conduce Biserica prin Duhul Sfânt spre unirea în vesnicie cu El	vrajmasul măntuirii omului. "tatăl minciunii", diavolul, care-i împinge pe toți adepții lui la mândrie, egoism, închidere sufletească, deznădejde

Falsii vindecători ai zilelor noastre un răspuns ortodox

Motto:

" Ei (preotii) trebuie să învețe pe poporul Meu a deosebi ce este sfânt de ce nu este sfânt și să le lămurească ce este curat și ce este necurat. În pricinile nehotărâte, ei trebuie să ia parte la judecată și vor judeca după asezămintele Mele și legile Mele vor păzi..."(Iezechiel 44.23-24)

Să luăm aminte!"... *multi prooroci mincinosi se vor scula și vor amăgi pe multi" (Matei 24.11).*

Cuvintele Mântuitorului nostru Iisus Hristos avertizează întreaga omenire despre pericolul căderii în amăgirea spirituală pe care diavolul, de la-nceput, a urmărit s-o realizeze pe pământ. Cu atât mai actuale sunt aceste cuvinte în zilele noastre cu cât diavolul și-a înmulțit metodele satanice de amăgire, căci "diavolul umblă, răcnind ca un leu, căutând pe cine să înghită" (1 Petru 5.8).

În confuzia generală a lumii de azi, când valorile sunt amestecate și răsturnate în fel de fel de sincretisme filosofic-spiritiste, apariția unei cărți trece aproape neobservată de lumea oficială a culturii și spiritualității românești. Fără să aibă binecuvântarea Bisericii "Dumnezeului celui viu, stâlp și temelie a adevărului"(1 Timotei 3.15), și deci acreditarea cea mai autorizată în fața publicului cititor, cartea "Icoane făcătoare de minuni și vindecători din România", apărută la Total Press în 1997, este o veritabilă capcană pentru creștinul ortodox, care mai caută uneori "semne și minuni" pentru întărirea sa în credință.

Cu toate că mulți români se declară creștini ortodocși, care țin la tradiția și cultura noastră strămoșească, evlavia majorității dintre ei este deviată spre false forme de credință. Mai mult, există amestecată în motivația lor religioasă o anumită obsesie terorizantă a farmecelor și a făcăturilor necurate, care deseori îi paralizează în demersul lor rațional și constient către Dumnezeu. Iubirea lui Dumnezeu, liberă și constientă, astfel, este disprețuită și chiar înlocuită cu o relație contractuală cu El, relație marcată pregnant de o frică de natură ocultă.

Exemplificare

Precum stim, diavolul, în setea lui neostoită de a amăgi pe toți oamenii, își întinde mereu răutățile sub masca binelui, încercând prin această stratagemă să-i abată de la calea Adevărului și a Vietii, pe căile multe ale minciunii și ale pierzării. Exact așa se petrec lucrurile și cu cartea sus numită. Cu o copertă atrăgătoare, ce prezintă 16 frumoase icoane ortodoxe, care fură ochiul (precum Evei în rai) omului neatent și la ceea ce e dincolo de aparente, cartea pare la exterior unicul ghid (apărut pînă acum) al bisericilor și mănăstirilor "mai făcătoare de minuni" din țară. În realitate însă, cartea cuprinde "Ghidul moastelor, icoanelor, vindecătorilor și ocultistilor din România"(vezi pag.1). Ne-am întrebat firesc, ca orice creștin ortodox sănătos: "ce însoțire are dreptatea cu fărădelegea? Sau ce împărțasire are lumina cu întunericul? Și ce învoire este între Hristos și Veliar sau ce parte are un credincios cu un necredincios? Sau ce înțelegere este între templul lui Dumnezeu și idoli?" (2 Corinteni 6.14-16).

Deși nu este prima carte în care diavolul încearcă răstălmăcirea unor învățături dumnezeiești din Biserică, ne miră totuși obrăznicia cu care autorii (care în prefață vorbesc la plural, iar în final semnează sub un singur nume " lucru prin care își arată iresponsabilitatea lor publică) se erijează în autorități spirituale care validează și promovează minuni și "făcători de minuni", autorități considerate de ei mai presus de Biserică însăși. Întrucît sunt amestecați printre "vindecători", alături de alți paranormali (insuflați nu de Duhul lui Dumnezeu), și cîtiva Părinți duhovnicești ai Ortodoxiei contemporane, ne simțim obligați să demascăm aceste

grave ofense aduse Bisericii si credintei noastre ortodoxe. Pornind de la cîteva exemple flagrante de viclenii demonice folosite de autori, prezente în carte, dincolo de suprafata ei aparentă, vom aborda mai pe larg tema falsilor vindecători ai zilelor noastre:

1. De la bun început trebuie să semnalăm prezenta unei intentii necurate în chiar titlul lucrării ("Icoane făcătoare de minuni si vindecători din România"): punerea laolaltă a minunilor săvîrsite în Biserică si a celor săvîrsite în afara Bisericii. Adică (diavolul) vrea să sugereze ideea că minunile ar avea aceeași proveniență - "Miracolele le face Cerul."(pag.6) - , certificînd valabilitatea minunilor mincinoase prin amestecarea lor cu cele dumnezeiesti. Bineînțeles, nu toate minunile petrecute la Biserică, date ca exemplu de autori în carte, sunt propriu-zis minuni. Unele sunt lucruri firești petrecute cu oameni care au avut impresia unei interventii supranaturale speciale în viata lor. Altele, sunt chiar interventii diavolesti de-a dreptul (cînd cei ce le săvîrsesc sau le primesc folosesc niste practici neortodoxe). Ori, în realitate, miracolele nu le face acelasi autor, nu sunt manifestări ale aceluiasi duh. Lucrul este limpede sesizabil, căci minunile pe care le face Duhul Sfînt în Biserică nu sunt produsul automat al vreunei vrednicii si metode omenesti, ci sunt interventii în dar ale lui Dumnezeu; ele solicită din partea omului (si îl conduc pe acesta la) dreapta credință, la smerenie si iubire creștină. Falsele minuni sunt expresii ale ereziei, mîndriei si egoismului. Intentia diabolică pune în comun sfintelor moaste, icoane si rînduieii bisericești, pe de o parte, si vindecătorilor, ocultistilor si metodelor lor spiritiste, pe de altă parte, efectuarea de minuni sensibile la nivel fizic, ca si cum s-ar zice că minunile vin de la acelasi Dumnezeu.

2. Apoi, în prefata "Oamenii si energiile subtile", "redactia", sub aceeași inspiratie demonică, elogiază aparitia si la noi în tară a "terapiilor complementare", aparitie care "sunt o probă că omenirea a intrat într-o nouă eră" (!New Age, nu?) (pag.5). Bolile pe care le au oamenii în acest timp modern nu ar mai fi cauzate de păcatele lor (cum învată Biserica), care cu ochiul liber se vede că s-au înmultit peste măsură, ci ar fi doar niste dezechilibre ale "energiilor care ne alcătuiesc, (iar) reechilibrarea energiilor o pot face cei înzestrati cu har vindecător. Miracolele le face Cerul."(pag.6) Sfintele moaste, icoanele si vindecătorii paranormali n-ar mai fi atunci decît "canale prin care comunicăm cu Cerul, canale prin care ne adaptăm legilor Universului." (pag.6) Valoarea infinită si libertatea persoanei umane este strivită asadar (în conceptia confuză panteistă a autorilor acestei cărți) de legile si energiile impersonale ale omului si ale cosmosului idolatrizat. Omul n-ar mai fi persoană - creatia minunată ("după chipul Lui") a lui Dumnezeu cel Personal si iubitor de oameni, ci un produs "energetic" al "evolutiei karmice" (ca-n păgînismele antice orientale), care nu se poate ridica deasupra legilor fixe ale universului.

3. Autorii recunosc că, desi unii paranormali afirmă că "nu-si transformă în afacere harul dăruit de Divinitate" (pag.114), tratînd gratis pacientii, altii tratînd "indiferent de plată" (pag.144), iar altii afirmînd că "pentru someri, handicapati, pensionari, studenti si elevi practică o reducere de 20% din costul tratamentelor" (pag.142), există totusi si vindecători "neaveniti si impostori", "avizi de bani (si) avizi să-i stăpînească pe altii", căroră însă "Cerul le ia pînă la urmă harul." (pag.5) Din cauză că acestia nu pot fi reperati usor (de ei), autorii avertizează pe cititori că "nu ne asumăm răspunderea în ceea ce priveste reusita tratamentului (, si) ne declinăm orice responsabilitate față de preturile practicate" (pag.6) de cei popularizati în carte. Cu alte cuvinte, autorii îi popularizează pe acesti vindecători (credibili), dar se disculpă din start de orice eventuală acuză că ar fi în complicitate cu ei si că ar induce lumea în eroare. Totusi, sunt mii de oameni care ne mărturisesc faptul că unii din acesti vindecători i-au înșelat, si nu doar de încredere ci încă de multi bani. Falsii vindecători spun că tratamentul lor nu poate avea efect decît dacă mergi cel puțin 10 sedinte la ei. Vă dati seama ce înseamnă 10x200.000 lei (cel puțin!), si asta de la un singur client...

4. Sunt enumerate cîteva din cele mai cunoscute biserici si mănăstiri ortodoxe, în care s-ar face minuni mai multe decît în celelalte, într-un mod care nu face deloc cinste Ortodoxiei însăși. Perspectiva prin care sunt privite Sfintele moaste, icoane si rînduieii ale Bisericii este una strict antropocentrică si juridică, ca si cum Dumnezeu nu ar mai avea loc în ele, ca si cum Dumnezeu nu ar lucra totdeauna si pretutindeni cu aceeași

putere, în deplină libertate, ci ar fi constrâns să răspundă automat cu minuni când omul respectă un anumit ritual fixist (neortodox prin definiție). Astfel, în prezentarea unor biserici sunt afirmate unele inovații liturgice (străine de Ortodoxie, și care își au mai degrabă originea în magie și vrăjitorie) precum: "slujbe de dezlegare a cununiilor, exorcizări speciale, ritualuri pentru întoarcerea lucrurilor furate, deschiderea Sfintei Evanghelii, folosirea de talismane de binefacere", s.a..

5. Unora dintre Preotii Bisericii, prin lingusire, li se acordă faima de "om cu mare har, sfântuitor exceptional, specialist în demonologie, duhovnic vestit, cu darul clarviziunii...". Este pus asadar în centru nu Dumnezeu Care lucrează prin slujitorii Săi, ci omul. Nici un slujitor al lui Dumnezeu nu se bucură când i se face o reclamă mincinoasă, și încă de oameni nu împiedică definiții dogmatice. Cum au îndrăznit să-i bage pe Părintii Bisericii "într-o aceeași oală" cu proorocii lui Antihrist? Pe cine au întrebat înainte de a-i trece într-o listă cu toți înșelații veacului pe Părintii Teofil, Sofian, Arsenie și Cleopa? Doar este binecunoscută poziția lor fermă pe temelia și în hotarele Ortodoxiei, fără nici o toleranță în materie de dogmă și de practică religioasă. La unison Părintii Bisericii au respins orice analogie (, orice amestec, și orice adăugare) din păgânism (vrăjitorie, parapsihologie, bioenergie) la învățătura și cultul Ortodoxiei. Este totuși regretabil faptul că unii "popi" mai amestecă Evanghelia cu ocultismul, primind în biserică pe unii care fac radiestezie, yoga și alte practici demonice, sau participând la acțiuni "de binefacere" alături de ei.

6. La capitolul "Societăți, fundații și organizații care au ca obiect de studiu și ca activitate parapsihologia", autorii aduc o altă ofensă Bisericii. Pe lângă grupuri clar definite pe linia ocultismului și a filosofiilor sincretiste, este prezentată, fără a avea absolut nici o legătură cu parapsihologia, cu sugestia, cu tehnica radiantă, cu bioenergia și cu psihotronica (ce denumiri pompoase!), "Asociația medicilor și farmacistilor creștini ortodocși Sfântul Pantelimon", asociație care funcționează pe lângă Mitropolia Iași. Apoi, în cadrul prezentării Fundației Casa Speranței, care se ocupă de recuperarea copiilor cu handicap neuro-psiho-motor, stă scris că "la realizarea acestor tratamente participă voluntar medici, bioenergoterapeuți, preoți" (pag.170). Iată o altă dovadă de viclenie drăcească ce atacă cinstea și sfîntenia Ortodoxiei. Este ca și cum ai zice că ce nu poate face Biserica și medicina face parapsihologia. Ba, sunt promovate printre metodele de medicină complementară și "urinoterapia, cristaloterapia" (pag.168), lucruri clar degradante pentru orice om rațional.

7. În capitolele "Vindecători" și "Ocultiști", sunt efectiv ridicați în slăvi impostorii și practicile demonice pe care ei le promovează. Astfel, enumerăm și noi câteva din denumirile metodelor oculte folosite de aceștia, în speranța că cine le va reține (cît de cît) va ști pe viitor să se ferească pe sine și să-i ferească și pe alții de asemenea forme moderne de înșelare satanică: divinatia, meditația creștină multi- și extra-dimensională, teosofia (iată cum e luat numele lui Dumnezeu în desert), antroposofia, magia (albă sau neagră), vrăjitoria, bioenergia, radiestezia, parapsihologia, astrologia (horoscopul), yoga, ocultismul, spiritismul, ghicitul (în: palmă, cafea, bobii, cărți, rhune, stele, orice), geomantia, necromantia, hipnoza, autoscopia, visele și vedeniile în transă, clarviziunea, vederea viitorului (în sănătate, în familie, în afaceri chiar), telepatia, telekinezia, dezlegarea de cvantoprograme-? (deochi, vrăji, blesteme, etc.), comunicarea codificată cu "ființe de aer" (sau cu ființe din Shambala sau din alte lumi astrale-?), dialogul cu OZN-uri, metoda Silva, tratamentul la distanță (pe baza fotografiei, a vreunui obiect, sau a glasului prin telefon), s.a. (din nefericire încă multe).

8. În capitolul "Cum puteți recunoaște răul și cum puteți lupta împotriva lui", din nou autorii fac elogiul demonismului. Astfel, răul din viața unui om este pus aproape total pe seama farmecelor, și nu a păcatelor proprii pentru care mustră Dumnezeu ca omul să revină prin pocăință la calea dreptății. De aceea, soluția propusă este "stabilirea diagnosticului și acest lucru îl poate face cel mai bine un ocultist. Odată ce v-ați lămurit care este natura răului care vă atacă, nu mai aveți de făcut decît să mergeți la tîmăduitorul cel mai potrivit" (pag.175). Adică Biserica nu ar avea nici o treabă în eliberarea omului din robia răutății. Vina și responsabilitatea răului n-o mai are omul, care prin păcate s-a despărțit de Dumnezeu, de a Lui voie și sfîntire, ci altceva din afara lui, "atacul psihic, acțiunea spiritelor malefice, legile karmice-?, (ba chiar) tranzitele

planetelor" (pag.177). Solutia aceasta se vede limpede că nu este deloc creștină, întrucât nu face deloc apel la învățătura și practica Bisericii - Trupul lui Hristos. Sunt promovate reîncarnarea și fatalismul predestinaționist al astrologiei, concepții clar anticreștine. Oricum cartea recunoaște că, totuși, pentru unele probleme (exorcisme, blesteme de neam și false legături de rudenie-?) "cele mai eficiente metode sunt slujbele la biserică, dezlegările, etc." (pag.186).

9. Multi ocultisti își oferă serviciile zilnic, însă, printre ei mai este câte unul "foarte credincios, (care) nu ghicește niciodată în zilele de post și de sărbători religioase" (pag.149). Se vede clar, deci, cu ce viclenie își afișează "credința", ca să-i păcălească pe cei neinstruiți, inoculându-le ideea diabolică că ghicitoria ar fi de la Dumnezeu. Gama de servicii oferite este foarte mare: de la izgonirea durerilor și a bolilor, până la prezicerea viitorului, de la găsitul obiectelor furate sau pierdute până la ascensiune profesională și prosperitate financiară. Cu asemenea oferte de succes diavolul încearcă să-i atragă pe oameni în apostazie, în neascultarea față de Dumnezeu Cel viu și de Biserica Lui dreptmăritoare. Noi, însă, să nu uităm că diavolul l-a ispitit pe Mântuitorul Hristos zicându-i "acestea toate (împărățiile lumii și slava lor) Ți le voi da Ție, dacă vei cădea înaintea mea și Te vei închina mie. Atunci Iisus i-a zis: Piei, satano, căci scris este: "Domnului Dumnezeului tău să te închini și Lui singur să-I slujești"." (Matei 4.9-10) "Pentru că ce-i va folosi omului, dacă va câștiga lumea întreagă, iar sufletul său îl va pierde? Sau ce va da omul în schimb pentru sufletul său?" (Matei 16.26). Cu aceleași ispite, asadar, diavolul vrea să fure ochii și mintile oamenilor azi prin tot felul de vicisuguri satanice, deviindu-i atenția de la comoara infinită a sufletului (mântuirea vesnică în împărăția lui Dumnezeu) spre trup și spre lumea exterioară pămîntească.

Învățătura ortodoxă

Omul nu este nici doar trup, nici doar suflet, și nici doar juxtapunerea lor, ci este o ființă unitară psihosomatică, o ființă personală frumoasă, zidită de Dumnezeu "după chipul Său" (Facere 1.27) cel vesnic viu; datorită acestei "negrăite legături dintre suflet și trup", stările sufletesti se manifestă în trup și reciproc. Dumnezeu dorește cu mare dor ca omul să fie și "după asemănarea Sa" (Facere 1.26), adică să trăiască viața lui Dumnezeu, viața vesnică și fericită a comuniunii dumnezeiești; iar această desăvîrsire omul n-o poate trăi departe de Dumnezeu, în afara Dumnezeului Celui viu și iubitor de oameni. Omul nu-si este luisi izvor al vieții, ci a primit viața ca dar infinit de la Dumnezeu Cel viu și de viață dătător, de aceea starea vieții lui (de plinătate sau de împrăștiere) este dată de relația lui cu Dumnezeu. Cu cât omul se uneste mai mult prin iubire (ca sinteză a tuturor virtuților) cu Ziditorul Său, cu atât unitatea ființei sale se întărește prin prezenta harului divin, cu atât trăiește mai intens viața dumnezeiască, cu atât devine mai mult "părtas dumnezeieștii firi" (2 Petru 1.4). Asadar, și trupul devenind "templu al Duhului Sfânt" (1 Corinteni 6.19), se înduhovnicește, se umple de har, ridicându-se peste limitările firii create.

Sănătatea reprezintă, astfel, starea naturală de viață spirituală și organică, în care toate puterile sufletesti și trupești ale omului lucrează potrivit poruncii și scopului lui dat de Dumnezeu în firea lui, când l-a creat. Sănătatea este creșterea continuă a vieții omenești în harul dumnezeiesc, în viața vesnică. Dacă omul respectă legea lui Dumnezeu, și în plan spiritual și în plan organic, viața lui rămîne unitară și în armonie interioară. Atunci sufletul și trupul sunt în starea lor firească de sănătate, de armonie cu Dumnezeu și cu lumea exterioară.

Păcatul, ca răzvrătire voită față de Dumnezeu, înseamnă depărtarea de la Izvorul vieții, și deci o împrăștiere a vieții, o moarte (întîi spirituală și morală apoi chiar și fizică). Stricarea relației cu Dumnezeu prin păcate dereglează întreaga ființă umană: voința slăbește, rațiunea se întunecă, afectivitatea se murdărește cu senzațiile plăcerilor păcătoase, instinctele naturale se pervertesc, simțurile își pierd claritatea, iar trupul își modifică comportamentul metabolic. Urmările păcatului, dezzechilibrele sufletesti și fizice, se derulează apoi în timp, uneori mai scurt, alteori mai lung. Așa se instalează în ființa umană boala și moartea, ca urmare a păcatului. Patimile sufletului și bolile trupului, ca tulburări ale stării firești de sănătate, însă, nu pot fi tratate separat și unilateral, prin metode mecaniciste, cum ai repara un ceas umblînd la rotita care nu mai merge bine, ci la vindecarea întregii lui ființe omul trebuie să participe constient, să conlucreze cu harul divin dacă vrea să se vindece deplin și nu doar pentru viața aceasta pămîntească. Restaurarea firii umane a săvîrsit-o obiectiv Mântuitorul Iisus Hristos, Fiul și Cuvîntul lui Dumnezeu întrupat, iar subiectiv, fiecare credincios și-o poate

împropriu prin credința întru El, prin unirea tainică prin har cu El, Care ne-a spus: "Eu sunt viața, voi sunteți mlăditele. Cel ce rămâne întru Mine și Eu în el, acela aduce roadă multă, căci fără Mine nu puteți face nimic." (Ioan 15.5). După căderea în păcat a protopărinților, întreg neamul omenesc suferă consecințele îndepărtării de Dumnezeu: boala și moartea. De aceea, bolile (și sufletești și trupești) au între cauzele și condițiile lor provocante și favorizante o importantă componentă dată de păcate. Noi, oamenii, și chiar lumea întreagă, astăzi suferim mai mult ca oricând în istorie de pe urma păcatelor noastre și ale înaintașilor noștri, dar, aproape totdeauna, nu vrem să recunoaștem că "noi primim cele convenite după faptele noastre" (Luca 23.41). Ca și atunci la început, în rai, omul, în mândria sa, nu-și recunoaște păcatul său, și încearcă să dea vina doar pe cauze exterioare lui (Adam a dat vina pe Eva, Eva pe diavol, azi omul zice că se simte rău că alții i-au făcut farmece, etc.), nevrînd să-și asume responsabilitatea și urmările propriilor fapte păcătoase. Dumnezeu, însă, infinit iubitor de oameni, Care nu vrea "moartea păcătoșului, ci ca păcătoșul să se întoarcă de la calea sa și să fie viu" (Iezechiel 33.11), îl caută pe omul căzut în păcat ("Adame, unde ești?" "Facere 3.9) și-l cheamă la pocăință, la îndreptare, la învierea din moartea păcatului. De aceea, Dumnezeu mai și muștră, mai și mîngîie pe oameni, prin încercări ca să-i aducă la calea mîntuirii. Recunoașterea păcatelor și asumarea luptei (cu păcatul, cu urmările lui, cu diavolul cel ucigas de oameni) pentru mîntuire, prin răbdarea încercărilor și prin rugăciunea către Dumnezeu, reprezintă din partea omului primul lui pas spre vindecare. Căci suferința trupului o dă Dumnezeu oamenilor (cu îngăduință nu cu răzbunare) tocmai ca un prilej de pocăință, ca măcar răbdîndu-o cu "duh umilit" (Psalmul 50.18), să primească mîntuirea și cununa biruinței. Dacă păcatul este o pornire iratională de plăcere (omul caută plăcerea de dragul ei), revenirea din păcat se face prin asumarea durerii, prin cruce, prin lupta cu ispita hipnotică a plăcerii, printr-o asceză și sufletească și trupească.

"De nu te vei sili să împlinesti toate cuvintele legii acesteia, care sunt scrise în cartea aceasta și nu te vei teme de acest nume slăvit și înfricosător al Domnului Dumnezeului tău, atunci Domnul te va bate pe tine și pe urmașii tăi cu plăgi nemaiauzite, cu plăgi mari și nesfîrsite și cu boli rele și necurmte; va aduce asupra ta toate plăgile cele rele ale Egiptului, de care te-ai temut și se vor lipi acelea de tine. Toată boala, toată plaga scrisă și toată cea nescrisă în cartea legii acesteia, o va aduce Domnul asupra ta, pînă vei fi stîrpit." (Deuteronom 28.58-61)

"Vezi că Dumnezeu vorbește cînd într-un fel, cînd într-alt fel, dar omul nu ia aminte. Și anume, El vorbește în vis, în vedeniile nopții, atunci cînd somnul se lasă peste oameni și cînd ei dorm în asternutul lor. Atunci El dă înștiințări oamenilor și-i cutremură cu arătările Sale ca să întoarcă pe om de la cele rele și să-l ferească de mîndrie, ca să-i ferească sufletul de prăpastie și viața lui de calea mormîntului; de aceea, prin durere, omul este muștrat în patul lui și oasele lui sunt zguduite de un cutremur neînterupt. Pofta lui este dezgustată de mîncare și inima lui nu mai pofteste nici cele mai bune bucate. Carnea de pe el se prăpădește și piere și oasele lui, pînă acum nevăzute, îi ies prin piele. Sufletul lui vine încet, încet spre prăpastie și viața lui spre împărăția morților. Dacă atunci se află un înger lîngă el, un mijlocitor între vii, care să-i arate omului calea datoriei, Dumnezeu Se milostivește de el și zice îngerului: "Izbăvește-l ca să nu cadă în prăpastie; am găsit pentru sufletul lui pretul de răscumpărare!". Atunci trupul lui înflorește ca în tinerețe și el vine înapoi la zilele de la începutul vieții sale. El se roagă lui Dumnezeu și Dumnezeu îi arată bunătatea Sa și-i îngăduie să vadă fata Sa cu mare bucurie și astfel îi dă omului iertarea Sa. Atunci omul privește peste semenii săi și zice: "Păcătuisem și călcasem dreptatea, dar n-am fost pedepsit după faptele mele. Căci El a izbăvit sufletul meu ca să nu treacă prin strîmtorile morții și ochii mei văd încă lumina". Iată toate acestea le face Dumnezeu de două ori, de trei ori cu omul, ca să-i scoată sufletul din pieire și ca să-l lumineze cu lumina celor vii." (Iov 33.14-30)

"Dar Tu ierti tuturor, că toate ale Tale sunt, Stăpîne, iubitorule de suflete. Duhul Tău cel fără stricăciune este întru toate. Pentru aceea pedepsești cu măsură pe cei care cad și, cînd păcătuiesc, le deschizi ochii și-i dojenesti, ca să se lase de răutatea lor și să creadă întru Tine, Doamne." (Sirah 11.26-12.2)

Vindecarea autentică, sufletească și trupească deopotrivă, asadar, o dă numai Dumnezeu cînd voințe El, "Cel ce curățește toate fărădelegile tale, Cel ce vindecă toate bolile tale, Cel ce izbăvește din stricăciune viața ta, Cel ce te încununează cu milă și cu îndurări" (Psalmul 102.3-4). Restabilirea sănătății, dincolo de suprafata ei trupească, înseamnă, deci, restabilirea legăturii iubitoare cu Dumnezeu " "Doctorul și tămăduitorul sufletelor și al trupurilor noastre", înseamnă restaurarea prin har a firii umane căzute în robia păcatului și a morții. Nu putem obține vindecarea fără Dumnezeu Care știe toate și Care cîrmuiește toate cum este mai bine spre desăvîrsirea lor. Orice încercare de vindecare fără harul lui Dumnezeu cel iubitor de oameni este un esec din

start, o iluzie desartă. Dumnezeu, când vindecă un om, îi cere însă conlucrarea iubitoare prin pocăință și nevointă (asceză). Întîi îi curăță păcatele (cauzele bolii), apoi îi tămăduiește rănile (efectele ei), înlăturînd și consecințele lor (vezi Ps.102, mai sus) prin dăruirea harului Său.

"Doamne, prin îndurarea Ta se bucură omul de viață, prin ea mai am și eu suflare; Tu mă tămăduiești și-mi dai iarăși viață! Iată că boala mea se schimbă în sănătate. Tu ai păzit viața mea de adîncul mistuitor! Tu ai aruncat înapoia Ta toate păcatele mele!" (Rugăciunea regelui Iezechia - Isaia 38.16-17)

"Dar El fusese străpuns pentru păcatele noastre și zdrobit pentru fărâdelegile noastre. El a fost pedepsit pentru mîntuirea noastră și prin rănile Lui noi toți ne-am vindecat." (Isaia 53.5)

"Veniti să ne întoarcem către Domnul, căci numai El, după ce ne-a rănit, ne tămăduiește, iar după ce ne-a bătut, ne leagă rănile noastre." (Osea 6.1)

"Nu fii înțelept în ochii tăi; teme-te de Dumnezeu și fugi de rău; aceasta va fi sănătate pentru trupul tău și o învioreare pentru oasele tale." (Pilde 3.7-8)

"Cununa înțelepciunii este temerea de Domnul, care odrăslește pace și sănătate nevătămată; dar și una și alta sunt daruri de la Dumnezeu, Care revarsă cinste peste cei care Îl iubesc pe Dînsul." (Sirah 1.17)

"Fiule! În boala ta nu fi nebăgător de seamă; ci te roagă Domnului și El te va tămădui. Depărtează păcatul și întinde mîinile spre faptele drepte și de tot păcatul curătește inima ta." (Sirah 38.9-10)

"Și Iisus străbătea toate cetățile și satele, învățînd în sinagogile lor, propovăduind Evanghelia împărăției și vindecînd toată boala și toată neputința în popor." (Matei 9.35)

Mîntuitorul Iisus Hristos, ca Dumnezeu adevărat, ne-a adus împăcarea cu Dumnezeu, și prin aceasta, vindecarea deplină. Ne-a adus înfierea divină prin har și învierea din moartea păcatelor. "Dumnezeu S-a făcut om, ca omul să se îndumnezeiască prin har." (Sfîntul Atanasie cel Mare) Biserica este tocmai Trupul Său mistic, divino-uman, comunitatea tuturor celor ce-l iubesc pe El, în care El Însuși continuă să lucreze la mîntuirea, vindecarea și sfîntirea oamenilor. El e prezent în Biserică "în toate zilele, pînă la sfîrsitul veacului" (Matei 28.20).

"Chemînd la Sine pe cei doisprezece ucenici ai Săi, le-a dat lor putere asupra duhurilor celor necurate, ca să le scoată și să tămăduiască orice boală și orice neputință." (Matei 10.1)

Toată puterea Lui de vindecare (și sufletească și trupească) a oamenilor Mîntuitorul Hristos a lăsat-o Apostolilor Săi trimițîndu-le lor Duhul Sfînt și prin aceasta investindu-i cu misiunea de a propovădui Evanghelia și Calea mîntuirii: pocăința și credința ("cea lucrătoare prin iubire" " Galateni 5.6) în Iisus Hristos. Vestirea Evangheliei și vindecarea sufletească și trupească sunt nedespărțite, asadar, în Ortodoxie, aceasta fiind misiunea trimisilor lui Dumnezeu în lume, a Preotiei sacramentale a Bisericii. Vestitorii Evangheliei, clericii, sunt (și trebuie să fie) oameni vindecați, sunt (și trebuie să fie) oameni sfîntiți prin prezenta harului divin în ei, care iradiază și celorlalti, prin prezenta, viața, cuvintele și faptele lor, harul, vindecarea și mîntuirea aduse de Mîntuitorul Hristos.

Dumnezeu lucrează și acum cu putere în Biserica Lui sfîntă, sobornicească și apostolică. Sfîntii Părinți asemuiesc Biserica Dreptmăritoare a lui Hristos cu scîldătoarea Vitezda în care nu doar primii, ci toți cei ce intrăm în ea (constientizînd unirea lor cu Mîntuitorul Hristos), primesc vindecarea deplină (prin curățirea de patimi). Harul Său vindecător, Dumnezeu ni-l dă nouă oamenilor, nu pe baza unui contract, ci ni-l dă pe măsura intensificării unirii noastre iubitoare cu Mîntuitorul Hristos " Dătătorul harului, căci "din plinătatea Lui noi toți am luat, și har peste har" (Ioan 1.16). Harul divin nu poate fi despărțit de Persoana iubitoare a lui Iisus Hristos - Logosul divin (Creatorul și Mîntuitorul lumii) prin care toate s-au făcut, și deci nu poate fi (atenție!) obiect impersonal de speculă, cum pretind vindecătorii extrabisericești de astăzi. Harul divin nu se obține în mod magic sau mecanic de aiurea (prin vreo rețetă "spirituală", metodă sau tehnică automată, cum propun toți impostorii), ci de la Mîntuitorul Hristos în mod iubitor-sacramental, precum Însuși Mîntuitorul Hristos a lăsat

această rînduială Bisericii.

Vindecarea omului prin purificare (înlăturarea a ceea ce e rău) și spiritualizare (dezvoltarea a ceea ce bun) vine asadar ca un dar de la Dumnezeu Cel personal și iubitor, ca rod al iubirii și ca stimulent al ei. Demersul vindecării în Ortodoxie necesită un progres moral din partea omului, o constientizare a prezentei și a lucrării lui Hristos în noi și între noi. Întrucît actul înfîlnirii și al unirii omului cu Hristos prin har este un act de sfîntire a vieții umane, clericul, cel ce înlesnește și cheamă oamenii la această unire cu Hristos în Biserică trebuie să fie un trimis al lui Hristos și al Bisericii, un om sfîntit de Dumnezeu și confirmat public de Biserică. Biserica este Trupul mistic al lui Hristos și mădulele ei sunt în bună rînduială și pace. Clerul sau Ierarhia Bisericii formează tocmai mădulele ei conducătoare care mîscă întreg Trupul în ascultare de Mîntuitorul Hristos " Capul Bisericii. Dacă un om al Bisericii primește un dar, o harismă, de la Dumnezeu totdeauna pentru folosul întregii Biserici, Biserica, prin Ierarhia ei, confirmă și afirmă public aceasta printr-o slujbă de binecuvîntare (sau hirotesia). Știm că "pe unii i-a pus Dumnezeu, în Biserică: întîi apostoli, al doilea prooroci, al treilea învățători; apoi pe cei ce au darul de a face minuni; apoi darurile vindecărilor, ajutorările, cîrmuirile, felurile limbilor" (1 Corinteni 12.28). Aceste harisme le-a dat Dumnezeu anumitor oameni din Biserică, nu la întîmplare și în neorînduială, așa încît ei ar putea face orice de capul lor, ci într-o bună rînduială și ascultare ierarhică, "pentru că Dumnezeu nu este al neorînduiei, ci al păcii" (1 Corinteni 14.33). În Biserică, întotdeauna și "fără de nici o îndoială, cel mai mic ia binecuvîntare de la cel mai mare" (Evrei 7.7), deci cei cu harismele minunilor și vindecărilor sunt datori să asculte și să fie sub binecuvîntarea celor cu misiunea și cu harisma învățaturii credinței, adică a Episcopilor. Ori Sfîntii Părinți, Învățătorii Bisericii, au lămurit credința ortodoxă ca grîul de toate neghinele ereziilor care sunt reactivate și recapitulate în doctrinele falsilor vindecători de astăzi. Harul lui Dumnezeu, cel tîmăduitor și sfîntitor, nu vine prin oameni care au regretabile confuzii dogmatice și morale (chiar dacă ei se declară ortodocși, chiar dacă au Biblia și Crucea pe masă și icoane pe pereti, chiar dacă spun "Tatăl nostru" și alte rugăciuni la începutul sedinței terapeutice), ci prin oameni sfîntiți de Dumnezeu și de Biserică. De aceea orice terapie sufletească din afara rînduiei Bisericii, din afara atmosferei iubitor-sacramentale a ei, este străină de Dumnezeu Cel ce locuiește și lucrează deplin în comuniunea Bisericii.

Acceptînd limitările unui limbaj scolastic, putem spune că în Biserică, Mîntuitorul Hristos tîmăduiește bolile sufletesti și trupești ale oamenilor într-o împreună-lucrare cu ei prin remedii naturale și supranaturale. În remediile naturale, Dumnezeu, Creatorul și Mîntuitorul nostru, intervine pe măsură ce omul își rînduiește modul de viață potrivit cu natura lui psiho-somatică, adică eliminînd condițiile nenaturale ce-i pot favoriza bolile. De exemplu, înfrînarea la mîncare este potrivită cu firea omului, pe cînd lăcomia (desfrînarea) este nenaturală. Remediile naturale urmăresc restabilirea condițiilor naturale de viață organică și sunt deci legate de firea omului, puțin fiind incluse între ele regimul alimentar (bogat în vegetale, ceaiuri) și medicamentos, igiena trupului (miscare, băi, masaj), cumpătarea (blîndetea) sufletului, munca echilibrată, odihna, relațiile constante cu semenii. Ele sunt folosite în medicina clasică. Abaterile de la viața organică naturală (potrivită firii umane) sunt păcate, căci sunt răzvrătiri față de legea divină naturală, și deci trebuie tratate ca atare. Deseori multe boli trupești recidivează după un tratament pur medical-biologic, întrucît cauza bolii (care nu e doar trupească ci sufletească) n-a fost real înlăturată. De aceea, restaurarea firii sale bolnave, omul nu și-o poate face singur (atenție!) apelînd la remediile naturale ca la un procedeu magic automat fără să ceară mila și ajutorul lui Dumnezeu, ci omul trebuie să constientizeze relația sa iubitoare cu Dumnezeu, pe de o parte ca dintre o creatură și Creatorul ei, iar pe de altă parte ca dintre două persoane cu adîncimi infinite. Ori în constientizarea relației lui cu Dumnezeu, omul poate conlucra cu El prin har, la vindecarea (restaurarea) întregii sale firi bolnave, și mai apoi la sfîntirea sa. Căci vindecarea sufletului nu se poate face doar prin remediile naturale și biologice, doar apelînd la harul divin prezent în creație, ci prin harul divin mîntuitor și sfîntitor adus oamenilor de Mîntuitorul Hristos și deplin prezent în Biserică.

Sfintele Taine sunt cele mai importante remedii supranaturale de vindecare lăsate Bisericii de Însuși Dumnezeu Mîntuitorul nostru pentru mîntuirea și sfîntirea credincioșilor. Prin ele, harul dumnezeiesc ni se dă de către Mîntuitorul Hristos în chip supranatural, și în măsura în care ne este de folos spre mîntuire. Harul divin nu poate fi obținut prin metode străine de rînduiele Bisericii, străine de învățătura și sfîntenia Bisericii, căci Dumnezeu este trăit și cunoscut deplin în comuniunea Bisericii, și nu în afara ei. Vindecarea deplină a omului presupune, deci, participarea lui prin Sfintele Taine la viața lui Hristos, la viața Bisericii, la cunoașterea și trăirea (constientă și rațională!, nu superstitioasă) a credinței ortodoxe. Îndeosebi Taina Pocăinței și Taina Sfîntului Maslu împărtășesc credincioșilor harul iertării păcatelor și al tîmăduirii sufletesti și trupești. "Este

cineva bolnav între voi? Să cheme preotii Bisericii și să se roage pentru el, ungându-l cu untdelemn, în numele Domnului. Și rugăciunea credinței va mîntui pe cel bolnav și Domnul îl va ridica, și de va fi făcut păcate se vor ierta lui. Mărturisiti-vă deci unul altuia păcatele și vă rugati unul pentru altul, ca să vă vindecați, că mult poate rugăciunea stăruitoare a dreptului." (Iacov 5.14-16) Dacă nu totdeauna omul se vindecă trupește, aceasta se datorează fie nevredniciei (necredinței) lui, fie pentru motivul că Dumnezeu are un plan tainic cu el (și aici se vede iconomia lui Dumnezeu care face din suferințele omului un prilej de păstrare a lui în smerenie), amînîndu-i vindecarea. Oricum Dumnezeu nu poate fi forțat de creaturile Lui să le dea har cînd vor ele, ci Dumnezeu, "Care voieste ca toți oamenii să se mîntuiască și la cunostinta adevărului să vină" (1 Timotei 2.4), în iubirea Sa de oameni, El știe și hotărăște cînd și cum să intervină cu harul Său în viața omului.

Pocăinta, ca stare de străpungere a inimii pentru păcatele făcute, este prima condiție esențială pentru mîntuire și pentru vindecare. Ea purifică de păcatele trecute dar și întărește pe om în lupta cu ele și cu urmările lor. Pocăinta pentru om, atît ca Sfîntă Taină cît și ca stare lăuntrică ("fericita întristare"), este o conlucrare cu Duhului Sfînt al lui Dumnezeu, ea nu se atinge doar printr-un efort uman, și de aceea nu poate fi trăită în afara credinței și a Bisericii Ortodoxe. Cea dintîi treaptă a vieții creștine este cu adevărat recunoașterea păcatelor și a micimii proprii în fața sfințeniei și iubirii lui Dumnezeu. Pocăinta aduce sufletul la smerenie, iar aceasta sparge împietrirea inimii omului făcînd-o receptivă harului dumnezeiesc. Căci "Dumnezeu celor mîndri le stă împotriva, iar celor smeriți le dă har" (Iacov 4.6). Pocăinta (smerenia) este, deci, indispensabilă vindecării și nu poate fi atinsă în afara Bisericii. Nu poate fi de la Dumnezeu o vindecare deplină care nu vine din și nu duce la smerenie, care nu vine prin Ierarhia sacramentală a Bisericii și care nu duce la întărirea Bisericii. Numai prin Ierarhia Bisericii, Mîntuitorul Iisus Hristos dă iertarea și tămăduirea de păcate. Însă există și o falsă smerenie, o formă de înșelare satanică mai fină, care este prezentă în toți impostorii. Aceștia spun că au primit de la Dumnezeu darul vindecărilor, trimițîndu-și clienții (atenție!) chiar și la Biserică, "la Spovedanie și la Împărtășanie", păcălindu-i pe oameni că ei ar fi cu Biserica, dar nu-și cer deloc acreditarea Bisericii (pentru că nici n-o pot primi cîtă vreme susțin ideologii contrare ortodoxiei, ca-n cazul radiesteziilor " de exemplu) ci-si fac singuri reclamă prin ziare, reviste (precum: Paranormal, Formula As, Magazin, Dracula, etc.) cărți, afișe și chiar prin televiziune.

Răbdarea necazurilor și rugăciunea sunt alte condiții necesare mîntuirii și vindecării. Scopul credinței creștine și al Bisericii nu este vindecarea de boala trupului și evitarea suferinței, ci unirea cu Dumnezeu. Curățirea de bolile trupului vine în urma realizării unirii prin har cu Dumnezeu, ca un dar de la Dumnezeu. Dumnezeu hotărăște cînd și cum ne vindecă de suferințele trupului, însă El cere de la noi dorința de a fi cu El, iubirea noastră pentru El. Deseori, prin încercările suferinței, Dumnezeu ne mustră pentru păcatele trecute, dar ne și încearcă dorul nostru după El. Răbdarea necazurilor ne devine astfel o scară către cer, o treaptă a nevoitei noastre ascetice. Iar călăuza permanentă a vieții noastre creștine (ascetice și mistice) este rugăciunea. Prin rugăciune omul se uneste tainic (iubitor și înțelegător) cu Dumnezeu, prin rugăciune omul se descoperă pe sine smerit, avînd nădejdea doar în Dumnezeu (și nu în puterile lui). Prin rugăciune omul se pregătește de întîlnirea cu Mîntuitorul Hristos cea prin Sfintele Taine, dar tot prin rugăciune o și continuă. Rugăciunea și răbdarea necazurilor sunt cea mai comună cale de apropiere de Dumnezeu. Însă rugăciunea în comun a creștinilor dreptmăritori este mai bineplăcută Domnului, căci ea este sămînta și rodul iubirii dintre oameni. Rugăciunea comunitară este condusă de un trimis al lui Dumnezeu, de un om sfințit de El, ca să stimuleze iubirea între oameni și cea dintre oameni și Dumnezeu. Preotul are și această harismă și misiune în Biserică. De aceea prin prezența și prin lucrarea sa preotul este un organ al harului divin. "Luati, fraților, pildă de suferință și de îndelungă răbdare pe proorocii care au grăit în numele Domnului. Iată, noi ferim pe cei ce au răbdat: ati auzit de răbdarea lui Iov și ati văzut sfîrșitul hărăzit lui de Domnul; că mult-milostiv este Domnul și îndurător. Iar înainte de toate, frații mei, să nu vă jurati nici pe cer, nici pe pămînt, nici cu orice alt jurămînt, ci să vă fie vouă ce este da, da, și ce este nu, nu, ca să nu cădeți sub judecată. Este vreunul dintre voi în suferință? Să se roage. Este cineva cu inimă bună? Să cînte psalmi. Este cineva bolnav între voi? Să cheme preotii Bisericii și să se roage pentru el, ungându-l cu untdelemn, în numele Domnului. Și rugăciunea credinței va mîntui pe cel bolnav și Domnul îl va ridica, și de va fi făcut păcate se vor ierta lui." (Iacov 5.10-15) Înainte de toate, trebuie spus că nu preotul vindecă, nici rugăciunea lui nu are efect asupra bolnavului "ex opera operato" (automat, magic, ca și cum cuvintele rostite de preot ar declanșa un efect sigur), ci Dumnezeu este Cel ce vindecă, Dumnezeu ascultă rugăciunea și alege pe cine să-l vindece, cînd și cum. De aceea este necesară o colaborare iubitoare între preot și credincios, și între ei și Dumnezeu. Abia cînd această unire iubitoare în Hristos există, abia atunci Dumnezeu răspunde la rugăciunea lor comună, revărsînd mila Sa. Abia acum se împlineste cuvîntul Mîntuitorului: "dacă

doi dintre voi se vor învoi pe pământ în privința unui lucru pe care îl vor cere, se va da lor de către Tatăl Meu, Care este în ceruri. Că unde sunt doi sau trei, adunați în numele Meu, acolo sunt și Eu în mijlocul lor." (Matei 18.19-20) Unde nu este iubire în Hristos între oameni, ci interese meschine (în partea "vindecătorului") și disperarea necredinței (în partea bolnavului), este împedecă că nu este Hristos de față, este împedecă că acea terapie nu este de la Dumnezeu.

Privegherea (trezvia, atenția) și faptele bune sunt încă două condiții ale vindecării depline în Biserică. Războiul nevăzut pe care ni-l aduce vrăjmasul diavol tuturor oamenilor nu este așa ușor pe cât ar crede majoritatea oamenilor; Mîntuitorul ne îndeamnă: "Privegheați și vă rugați, ca să nu intrați în ispită. Căci duhul este osîrduitor, dar trupul este neputincios" (Matei 26.41), iar Sfîntul Apostol Petru ne spune: "Fiti treji, privegheați. Potrivnicul vostru, diavolul, umblă, răcnind ca un leu, căutînd pe cine să înghită" (1 Petru 5.8). Este un război continuu, este o luptă neîncetată la nivelul gîndurilor și senzațiilor. Diavolul este expert și îmbătrînit (mii de ani) în viclenie și nu se dă bătut după ce este respins; ba încă își pregătește alte și alte metode (semne mari și chiar minuni), "ca să amăgească, de va fi cu putință, și pe cei aleși" (Matei 24.24). Paza minții și a simțurilor singuri n-o putem dobîndi niciodată. Ea vine prin harul lui Dumnezeu și cere din partea noastră smerenie, asceză, despătimire, rugăciune cât mai neîntreruptă, unirea cu Mîntuitorul Hristos prin Sfintele Taine și rînduiri ale Bisericii. Priveghind cu mintea, omul poate discerne atacul viclean al diavolului încă de atunci cînd i se strecoară precum un șarpe printre propriile gînduri, și imediat poate să-l respingă. Priveghind cu mintea, omul poate simți imediat în "doctrina terapeutică" o minciună flagrantă, o răsălmăcire a Adevărului creștin, sau o mascată abatere eretică plină de otrăvă pentru suflet. Toti trebuie să priveghem, rugîndu-ne, toti trebuie să fim atenți la vicisugurile vrăjmasului ucigas de oameni, căci pierzîndu-ne o clipită atenția ne putem pierde chiar mîntuirea. "Nu este de mirare, deoarece însuși satana se preface în înger al luminii" (2 Corinteni 11.14). Privegherea și faptele bune ne dau o experiență prin care putem cerne (în sîta dreptei credințe) și discerne faptele și intențiile altora. Pentru că mulți, deși fac fapte aparent bune, sunt străini de Duhul bunătății, smereniei și iubirii dumnezeiești. Însuși Domnul Hristos ne-a atenționat: "după roadele lor îi veți cunoaște. Nu oricine Îmi zice: Doamne, Doamne, va intra în împărăția cerurilor, ci cel ce face voia Tatălui Meu Celui din ceruri. Mulți Îmi vor zice în ziua aceea: Doamne, Doamne, au nu în numele Tău am proorocit și nu în numele Tău am scos demoni și nu în numele Tău minuni multe am făcut? Și atunci voi mărturisi lor: Niciodată nu v-am cunoscut pe voi. Depărtați-vă de la Mine cei ce lucrați fărădelegea." (Matei 7.20-23) "Atenție !

Înselăciunea demonică

Ca o cauză și ca o consecință clară a decăderii morale și spirituale a "omului modern" îngîmfat în propria-i suficiență ce nu mai lasă loc lui Dumnezeu, boala aproape molipsitoare a societății secularizate de astăzi este, precum bine se vede, individualismul (egoismul, iubirea de sine). Omul individualist, treptat, poate ajunge să fie posedat total de duhul diavolului și uneori chiar fără să-și dea seama. Ucenicii (și proorocii) diavolului sunt, deci, oamenii care-l urmează pe diavol în viața lor, copiind de la începătorul răutății și al hulei mîndria și închipuirea de sine, îmbolnăvindu-se sufleteste tot mai mult și îmbolnăvindu-i și pe alții. Ori neopăgînismul și autolatRIA omului contemporan sunt plăgi nevindecabile fără smerenia creștină și fără harul lui Dumnezeu. Iată cum descrie Sfîntul Apostol Pavel starea de boală duhovnicească a vremurilor noastre: "În zilele din urmă, vor veni vremuri grele; că vor fi oameni iubitori de sine, iubitori de arginți, lăudăroși, trufasi, hulitori, neascultători de părinți, nemulumitori, fără cucernicie, lipsiti de dragoste, neînduplecati, clevetitori, neînfrînati, cruzi, neiubitori de bine, trădători, necuviinciosi, îngîmfati, iubitori de desfătări mai mult decît iubitori de Dumnezeu, avînd înfățișarea adevăratei credințe, dar tăgăduind puterea ei. Depărtează-te și de acestia." (2 Timotei 3.1-5)

Supus la un flux divers de informații, omul contemporan nu mai știe să aleagă binele de rău, adevărul de minciună, esențialul de neesențial, deseori fiindu-i prezentate răsturnat realitățile și valorile. Astfel, în această confuzie informațională, discernămîntul i se alienează tot mai mult, imprimîndu-i omului în suflet o pecete pătimasă care îi afectează serios viața întreagă. Așa că omul contemporan uită de Dumnezeu Cel Vîu, și-și face dumnezei după chipul lui. Religia și morala creștină sunt exilate într-o periferie a existenței și sunt chiar înlocuite cu noi "căi spirituale" de tip demonic. Asta este, de fapt, strategia diavolului: să strice și să răstoarne ierarhia valorilor în mintea omului, așa încît omul să se rătăcească complet în confuzia stîrnită de diavol, să nu mai poată distinge spiritualitatea autentică (Calea " Hristos) în labirintul de spiritisme ieftine. De aceea, ne

trebuie o temeinică pregătire ascetică, dogmatică și mistică, în linia Sfinților Părinți, pentru a scăpa din plasa "religiei viitorului" ("spiritualitatea demonică" New Age, cu totul opusă față de cea ortodoxă). "Duhul grăiește lămurit că, în vremurile cele de apoi, unii se vor depărta de la credință, luând aminte la duhurile cele înșelătoare și la învățăturile demonilor, prin fătărnicia unor mincinosi, care sunt înfierati în cugetul lor. Acestia opresc de la căsătorie și de la unele bucate, pe care Dumnezeu le-a făcut, spre gustare cu multumire, pentru cei credincioși și pentru cei ce au cunoscut adevărul, pentru că orice făptură a lui Dumnezeu este bună și nimic nu este de lepădat, dacă se ia cu multumire; căci se sfînteste prin cuvîntul lui Dumnezeu și prin rugăciune." (1 Timotei 4.1-5)

Aproape toate formele de "medicină complementară" aduc în doctrina lor erezii contrare Adevărului creștin trăit și mărturisit de Biserică, precum: antropocentrismul, preexistența sufletului, reîncarnarea lui, predestinarea lui astrală, dualismul, existența unor "energii" (yin și yang) necunoscute și nerecunoscute de nici un Sfînt Părinte al Bisericii, nici de vreun cinstit om de știință, alienarea conștiinței morale a omului, relativizarea valorilor infinite ale omului și a libertății lui, impersonalizarea harului divin și chiar a lui Dumnezeu, promovarea "iluminatilor" pângîni s.a.. Sunt unii "terapeuți" care apelează și la remedii naturale (acceptate de Biserică) și la întortocheate explicații științifice, dar, ce este foarte grav, introduc și răstălmăciri ale remediilor supranaturale (Sfintele Taine) din Biserică. Prezentarea acestora ca simple metode mecanice și magice de vindecare duce mai întîi la pierderea sensului autentic al trăirii comuniunii creștine, apoi la diluarea valorilor Ortodoxiei în masa relativistă a unor practici eterodoxe. Promotorii unor asemenea "sacroterapii" sunt certati cu învățătura și legea bisericească, nefiind sub ascultarea și binecuvîntarea nici unui Episcop al Bisericii, și prezentînd în multe puncte esențiale ale doctrinei grave confuzii dogmatice, iar în viața lor duhovnicească avînd serioase carente morale și mistice (unele chiar psiho-patologice). În general, impostorii se declară profund religioși, întrucît merg pe la mănăstiri, pe la duhovnici renumiți de la care fură cîte o binecuvîntare "ca să poată face oamenilor cît mai mult bine" (zic ei), dar nu le spun (duhovnicilor) prin ce metode. Unii se pozează ca mari creștini, tipărind cărți ortodoxe (cu note și interpretări personale de-a dreptul eretice) și instalîndu-se în biserici fie în primul rînd, fie pe lîngă sfintele moaste, arătînd că sunt preocupati de rugăciunea inimii. Mîndria iradiază din ei ca dintr-un cuptor. Foarte multi au primit investirea cu aceste puteri de vindecare (atenție!) în vis sau în transă, prin glasuri sau prin arătări de "îngeri", de păsări, de lumini colorate sau de flăcări, etc. Acestia ascultă numai de ce le zice "duhul" prin vedenie, manifestînd neascultare și ostilitate (chiar declarată) față de Ierarhia sacramentală a Bisericii. Chiar și unii monahi și chiar clerici pot cădea în această înșelare demonică, inventînd teorii și practici noi, neortodoxe, promovîndu-le printre adepți și creînd dezbinare între creștini (vezi cazurile Vladimirești, Noul Ierusalim - Pucioasa, Visarionistii). Faptul că ies din Tradiția și cumintenia Ortodoxiei, din buna rînduială și ascultare ierarhică întemeiată de Mîntuitorul Hristos în Biserică, îi demască decisiv ca pe niste falsi prooroci. De unde se vede că nu Duhul dragostei, al unității și al păcii din Biserica lui Hristos îi ajută pe ei, ci tocmai duhurile întunericii care nu suportă pocăința (smerenia) și ascultarea în Hristos.

Vrăjmasul diavol, în rai întîi a hipnotizat-o pe Eva, apoi a sugestionat-o (negîndu-i cuvîntul lui Dumnezeu), stimulîndu-i imaginația (că va fi ca Dumnezeu, dar fără Dumnezeu Cel Viu). Cu aceste mijloace, diavolul a făcut și face victime printre oameni mereu. Însă totii proorocii diavolului, oamenii ce-i slujesc lui cu același scop ca și el (pierzarea oamenilor), folosesc aceleși metode ca și el. Hipnoza rezidă într-un "joc de scenă" și are ca scop adormirea (sau aburirea) minții folosind anumite mișcări, gesturi, cuvinte și muzică (și chiar droguri sau alte substanțe) impresionante (unele sunt invocări satanice clare) care să-i fure atenția omului din realitate într-o lume virtuală falsă, și să-i inducă omului o stare de somn (al rațiunii) receptivă influențelor demonice (de exemplu: unele vrăjitoare, îmbrăcate într-un anumit fel, folosesc cărțile de joc ca să-l atragă pe om cu mintea într-un spațiu de gînduri ireal; sau: ocultistii cu iz asiatic te iau cu termeni în sanscrită ca să-ti devieze atenția și să-ti inoculeze ideea că ei sunt niste "superiori" de care trebuie să asculti). Cu alte cuvinte hipnoza este una din metodele de "spălare a creierului", și de pregătire a lui pentru implantul gîndurilor și duhurilor demonice.

Nedespărțită de ea este sugestia, care înseamnă lansarea de idei prin cuvinte și gesturi "atrăgătoare", idei care se înfig în mintea omului și pot rămîne uneori foarte mult timp. Omul slăbit cu gîndul (hipnotizat, cu conștiința adormită dar cu mintea aflată într-o stare de mare receptivitate la nivelul subconștientului) preia ușor aceste sugestii din afară, le păstrează în sine auto-alimentîndu-le; acum ele îi devin autosugestii, apoi treptat ajung obsesii, generînd angoase interioare și chiar psihoze. Diavolul își dă tot concursul ca omul să-si

amintească ce i-a zis "proorocul mincinos", aducându-i mereu în gând sugestiile necurate pe care i le-a săgetat acela. Din această pricină "de ce ti-e frică, de aia nu scapi".

În imaginația (pe care Sfinții Părinți au numit-o puntea dracilor) mult decăzută sub povara patimilor și a educației imorale a omului de astăzi, diavolul creează apoi iluzia (nălucirea) unei alte realități, și-l ispiteste pe om să o accepte ca adevărată. Imaginația pervertită prin păcate păstrează și amplifică astfel sugestiile și inducțiile de tip demonic, relativizând obiectivitatea absolută a Adevărului creștin, și amestecând valorile autentice ale dreptei credinței creștine cu alte "valori" total anticreștine. În gândirea omului pătimas apare ideea că "toate sunt relative și subiective", deci n-ar mai fi nimic absolut și obiectiv; astfel, percepția Adevărului, care este Cuvântul lui Dumnezeu, este amestecată printre nălucirile minciunilor demonice, iar binele și răul își pierd consistența lor absolută și ontologic-personală, sunt răsturnate și amestecate între ele. Cea mai mare viclenie a diavolului este să-i facă pe oameni să creadă că el (diavolul) nu există ca ființă personală, și deci oamenii să nu se angajeze în luptă contra lui, crezând că "cel rău" este ceva impersonal, chiar ceva necesar. Multi oameni, chiar și printre creștinii ortodocși, au această idee, și datorită acestei viclenii demonice strecurate în concepția lor cad foarte ușor în mrejele proorocilor satanei.

Performanțele impostorilor stau, deci, nu atât în măiestria lor cât în ignoranța și în credulitatea victimelor lor. La "reusita" unei sedințe de terapie (de fapt, de orice "consiliere") ocultistă, diavolul are o triplă victorie: pe de o parte, impostorul rămâne în înșelarea sa (diavolul confirmându-i metoda încă o dată), pe de altă parte victima cade și ea în înșelare, și pe de alta multi alții care văd "reusita" sunt atrași să încerce și ei metoda ocultistă. Aceasta și este voia diavolului, ca să fie înșelați cât mai multi oameni. "Iar oamenii răi și amăgitori vor merge spre tot mai rău, rătăcind pe alții și rătăciti fiind ei însisi. (2 Timotei 3.13) De aceea pe acești prooroci mincinosi diavolul îi ajută din plin, mimând deseori vindecări, și intervenind la nivel fizic chiar cu "semne și minuni", cu senzații de cald / rece, forțând libertatea omului să-i accepte și să-i recunoască că ar fi de la Dumnezeu. În "terapiile complementare", unii pot proba o reală îmbunătățire a stării de boală datorită remediilor naturale amestecate printre practicile oculte (și nicidecum "paselor energetice"), dar diavolul, care le-a și inspirat, intervine nevăzut și el cu mult aplomb, nu vindecând boala, ci camuflând senzațiile de durere mărințind presiunea sugestiei (că gata, s-a vindecat boala) în imaginația omului. Diavolul știe să nălucească arătări și senzații, dar nu poate restaura firea bolnavă a omului; căci cum ar vindeca el pe om, pe care-l urâște de moarte? Dacă diavolul l-a scos pe om din rai dorindu-i moartea, oare poate să-l ajute cu ceva? Sau doar mimează binele ca să îl înșele încă o dată? Ba încă foarte des demonii intervin chiar și fizic în trupul omului, pe fondul totalei posedări demonice a sufletului lui bolnav, hipnotizat și sugestionat continuu. Așa omul cade în închipuire și în mândrie (tot mai mare), neglijându-și pe mai departe datoriile sale de creștin, iar diavolul îl duce pe om pe toate "căile" numai pe calea pocăinței nu. După o vreme, când harul lui Dumnezeu îl cercetează pe om, diavolul se retrage din imaginația omului, boala și durerea revenindu-i acestuia în toată amploarea; abia ajunși aici unii se dezmeticesc din rătăcirea lor (Dumnezeu chemându-i prin această suferință spre pocăință și spre Biserică); însă alții cad în necredință și deznădejde (spre bucuria diavolului), refuzând pe mai departe ajutorul Mântuitorului Hristos prin Biserică, îndrăcindu-se treptat (atenție!) și rămânând chiar cu sechele psihopatologice uneori toată viața. Alteori, când boala este cauzată de prezenta unui duh necurat, în timpul sedinței paramedicale cu a sa viclenie caracteristică duhul rău se dă un timp la o parte, iarăși înșelându-i și pe vindecător și pe pacient. Dumnezeu totuși îngăduie aceste ispitiri omului întrucât îi protejează libertatea și îi respectă voia acestuia. "Ca martori înaintea voastră iau astăzi cerul și pământul: viață și moarte v-am pus eu astăzi înaintea, și binecuvântare și blestem. Alegeți viața ca să trăiești tu și urmașii tăi." (Deuteronom 30.19)

Hipnoza este clar un procedeu ocult, satanic, neacceptat de Biserica Ortodoxă. Să explicăm un caz: un om neinstruit A. asupra căruia s-a efectuat o sedință de hipnoză, a intrat în transă și a început să vorbească în engleză (el neînvățând-o la școală) zicând că: "într-o viață anterioară am trăit în Anglia, în satul X.; mă numeam Y., părinții mei erau Z., frații erau T., locuiam într-o casă lângă râul U., la poartă aveam un copac mare..." și alte detalii de viață adevărate pentru Y. ce pot fi probate chiar istoric. Întrucât Ortodoxia combate reîncarnarea ca pe o erezie total neacceptabilă, reiese de aici că duhurile care intervin în experiențele de hipnoză nu sunt de partea Mântuitorului Hristos. Apoi, diavolul (sau chiar mai multi diavoli) care l-a(u) ispitit pe Y. în sedința de hipnoză l-a luat în posesie pe A. și a grăit prin el unele lucruri adevărate despre Y. ca să înșele pe oameni, "mărturisind" despre reîncarnare.

Explicitarea bolilor trupului pe baza filosofiilor orientale, ca fiind cauzate de "dezechilibre și gîtuiri ale

energiilor yin si yang", sau pe baza speculatiilor radiesteziste ca fiind produsul influentei unor "interferente malefice de energii cosmice si telurice", nu are nimic comun cu Adevărul, deoarece omul nu este la discretia energiilor cosmice impersonale care-i strivesc existenta, ci este persoană, infinit superior lumii nerationale. A sustine predestinatia este o gravă erezie întrucât îl face pe om inferior lumii impersonale care-i anihilează orice tendință de libertate. Omul este zidit de Dumnezeu Cel personal si iubitor de oameni. Bolile ne vin cu voia si cu stirea lui Dumnezeu Care ni le îngăduie spre mântuirea noastră, si deci si vindecarea noastră se face tot cu voia si cu stirea Lui. Orice tentativă de vindecare fără dialog cu Dumnezeu în Hristos este un furt, o minciună, o falsă vindecare. Trebuie constientizată în primul rând relatia de iubire cu Mântuitorul Hristos, Adevăratul si Unicul Doctor si Tămăduitor, si de unire cu Biserica Lui.

O femeie, vrăjitoare, a fost arestată de politie, pe motivul înșelăciunii (cazul a fost dat si la TVR1). Întrebată cum a reusit să păcălească atîta oameni cu sume mari de bani, ea a recunoscut: "Păi dacă e prosti si crede ce le zic!". Noi ne punem o întrebare: de ce oamenii sunt atît de usor de păcălit? Și ne răspundem singuri: pentru că oamenii nu-L mai caută pe Dumnezeu " Dătătorul Înțelepciunii si se complac în superficialitatea păcatelor. Oamenii au pierdut simtul si educatia comuniunii crestine, si nu mai trăiesc deplin Adevărul si Viata Bisericii, nu mai percep corect înțeleșurile dreptei credinte, si deci îi tîgăduiesc puterea. Crestinii ortodocsi însisi nu mai trăiesc crestinește, nu mai cunosc adevărurile credintei sănătoase. Ce să mai zicem de eretici, sau de păgînii închinători la idoli? Pe bună dreptate, ne întrebăm si noi: "Dar Fiul Omului, cînd va veni, va găsi, oare, credință pe pămînt?" (Luca 18.8).

Încheiere si îndemn

În occident procesul galopant de dizolvare a valorilor Ortodoxiei crestine în sincretismul New Age este pornit de peste 40 de ani, iar la noi în tară de aproape 10 ani. Dacă vom merge în ritmul acesta, viitorul neamului românesc nu ni se arată deloc mai bun sau mai luminos, întrucât va fi iminent pericolul degradării si al dezbinării noastre religioase si morale. Căci si prin "terapiile complementare", ancorate bine în New Age, diavolul încearcă să fure Adevărul crestin din mintile oamenilor si să facă accesibile omului modern initieri satanice, chiar fără ca omul să vrea sau să stie (manipularea se face insistent prin mass-media), si prin ele să-i impună un mod de viață antihristic. Trăim vremuri foarte tulburi astăzi, căci diavolul stie că mai are puțină vreme si caută să înșele cît mai multi oameni prin tot mai subtile viclesuguri.

Noi, crestinii ortodocsi, care am primit harul dumnezeiesc si-l primim neîncetat în Biserica dreptmăritoare a lui Hristos, prin Sfintele Taine, asa cum l-au primit toti Sfintii, nu trebuie să căutăm "semne si minuni" exterioare, care pot fi usor simulate de duhurile rele, "ci tinînd adevărul, în iubire, să creștem întru toate pentru El, Care este capul " Hristos" (Efeseni 4.15). Să nu iesim din hotarele Părintilor nostri, din cumintenia Ortodoxiei în care milioane de Sfinti au primit făgăduintele mîntuirii lui Dumnezeu, ci, "avînd deci aceste făgăduinte, iubitorilor, să ne curățim pe noi de toată întinarea trupului si a duhului, desăvîrsind sfintenia în frica lui Dumnezeu." (2 Corinteni 7.1).

Pentru o mai bună documentare puteti citi

1. Sfîntul Ignatie Briancianinov " Despre înșelare, Schitul românesc Lacu, Sfîntul Munte Athos, 1999
2. Ieromonah Serafim Rose " Ortodoxia si religia viitorului, Editura Cartea Moldovei, Chisinau, 1995
3. Părintele Rodion " Oameni si demoni, Editura Schimbarea la Fată, 1999
4. Mitropolitul Hierotheos Vlachos " Psihoterapia ortodoxă, Editura Învierea, Timisoara, 1999
5. Jean-Claude Larchet " Teologia bolii, Editura Oastea Domnului, Sibiu, 1997
6. Diacon Petre I. David " Invazia sectelor, Editura Crist, Bucuresti, 1997

INVAZIA YOGHINĂ

de monah Flavian Creastă

Chiar după revoluția din decembrie 1989 și instaurarea libertăților democratice și spirituale, s-a început în țara noastră o ofensivă concertată din partea neortodocșilor împotriva Bisericii, a clerului și a credincioșilor. Acționând lucid și calculat, s-au axat pe propagandă, iesind în față cu citate scripturistice, cu reviste și cărți impecabile ce propovăduiau o facilă eliberare spirituală, astfel prinzând în plasă o serie de credincioși mai puțin informați, oameni superstitioși sau dornici de a dobândi repede și ușor puteri supranaturale. Gimnastica atractivă ca și regimurile vegetariene au dat o notă de asceză și despătimire, o tentă mai mistică principiilor doctrinare mai greu de înțeles.

S-a speculat și faptul că ierarhii Bisericii Ortodoxe Române tocmai începuseră să se dezmorească și să-și dea seama de rolul ce l-au avut până atunci, dar și de acum încolo în mântuirea neamului românesc. Pusă în față cu filosofii orientale, apologetica teologilor s-a retras în defensivă, doar observând și speculând smintelile acestor maestri yoghini, care nu s-au sfiit să-și dea arama pe față. Dar strigătul de avertizare a venit prea târziu. Deja se formase un curent yoga ce prinsese în mediile universitare, la tinerii dornici de afirmare spirituală, în mediile aristocrate unde principiile orientale aduceau un suflu nou mintilor snoabe și în masele defavorizate, dornice de ieseire din sărăcie și necazuri. Cei mai în vârstă veniseră cu probleme de sănătate, alții cu diferite refulări sau complexe de inferioritate, sau pur și simplu din curiozitate. Toti erau mânati spre integrarea în absolut, spre dizolvarea nirvanică, contrară stării de sfintenire din Ortodoxie.

O privire aruncată în ultimii zece ani de istorie socială ne îngrozește. Aproape nu există spital de psihiatrie care să nu fi avut cazuri de dereglări mentale și tulburări sufletești ale oamenilor ce avuseseră de-a face cu yoga. Deși manifestările erau diferite, totuși trecuseră prin studii de "vid interior", de depersonalizare și aplatizare a voinței ce-i transformaseră în niște zombi apatici, în momâi docile și supuse numai cerințelor maestrului. Dese au fost cazurile de destrămarea familială, de retragere din social și de circumscriere unor reguli anticrestine.

Mult propovăduita credință în reîncarnare, a întrupărilor succesive până la eliberarea de karma, taie rădăcinile istorice naționale, induce indiferența față de lume, atacă frontal dogmele și Credința Ortodoxă. Orice eveniment e privit ca implacabil și iremediabil, totul e maya, totul e trecător. Microbul reîncarnării nimicește existența, singularizează omul, îl transformă din persoană comunitară în ins egocentric și idolatru. Mortifică viața, o închide într-un chin perpetuu, fără cruce, fără înviere. Filozofii orientale alterează concepțiile creștine familiale, privește femeia primitiv și blasfemiator, propagă un spiritualism fără suflet, o virtute fără datorie, o morală fără Dumnezeu. Aparentele similitudini cu monahismul ortodox sunt clar ireductibile comparând numai cultura morală, viața de obște, scopul ascezei și efectele rugăciunii. Yoga e sterilă în viața practică pentru că își sterilizează adeptii. Nu mai ești român, nu mai ești ortodox, nu te mai numești părinte sau fiu, ești un nimic, un diluat în conștiință, un dizolvat în universalitate.

Din mărturiile unor fosti yoghini ce au trecut la Ortodoxie, se remarcă prezenta unei tactici bine puse la punct, a unor scenarii studiate după care trebuie să decurgă evoluția mentală și spirituală a unui începător în domeniu. Indiferent de denumirea practicilor orientale: sahadja-yoga, hatha-yoga, tantra-yoga, laya-yoga, bahti-yoga, zen, dianetică, qi-qong, vindecare bioenergetică, vorbire cu supra-eul, meditație pozitivă, toate aveau același tipic. La început se inoculează ideea unei depline libertăți în practică, care treptat este înlocuită cu restricțiile unor dezvăluiri secrete (de exemplu noi centri energetici principali și secundari), ale unor reguli ce trebuiau acceptate pentru bunul mers al lucrurilor (se ascultă și se execută numai ce spune instructorul), a unor materiale ce nu trebuiau multiplicare sau transmise, tehnici de meditație "mai inițiatice și mai tainice" (mantrele). Toate acestea apăreau gradat, așa încât practicantul ajunge să nu mai poată vorbi despre ceea ce face decât cu colegii de la club. Curiozitățile deveneau inoportune, întrebările mai deranjante primeau răspunsuri răstălmăcite sau prea elevate, punându-te în situații penibile ce-ți retezau simțul obiectiv.

Primele sedințe de meditație erau însoțite de stări euforice neobisnuite, nemaiîntâlnite, pacificatoare. Și

erai cuprins de o dragoste netârmurită pentru cei din jur, dar mai ales pentru instructor. El, marele guru, devenea centrul existenței tale, pentru că el îți urmărirea îndeaproape evoluția spirituală, el îți recomanda noile tehnici de lucru, noi regimuri dietetice, restricții la unele lucruri înconjurătoare ce te-ar putea îndepărta de drumul pe care mergi. Rapoartele cu Biserica erau la început tangențiale, recomandate chiar de unii maestri, dar tulburările ce inevitabil apăreau erau apoi eliminate printr-o dedicație din ce în ce mai totală doctrinei și practicării yoga.

După ce practicantul s-a obișnuit oarecum cu ciudățeniile văzute, era pregătit pentru a accede la "nivele spirituale superioare", de a intra cu totul și desăvârșit în ritmul impus, din plăcere și dorință de afirmare. Egoul creștea pe măsură ce apăreau și unele rezultate. Nu se pot contesta unele capacități paranormale ale yoghinilor, dar privite prin adevărul credinței ortodoxe, acestea nu erau decât posedări de energii demonice, cu ajutorul cărora îți lărgeai sfera cunoașterii luciferice. Intrați într-o altă lume, a iluziilor desarte, a luminilor drăcești. Încep să apară viziuni extatice, decorporalizări, tendințe de levitație, citirea și transmiterea gândurilor, "programarea" viitorului, inducerea unor stări de transă prelungite. Practicantul este convins că are niste puteri și că le poate folosi. Bineînțeles, sensul manifestărilor e pozitiv, axate pe facerea de bine, dar se alunecă ușor în magie, samanism, vrăjitorie. Yoghinul se erijează în protector mondial, în luptător împotriva forțelor răului, totul spre a-i forma conștiința unui semi-zeu. Persoana lui Iisus Hristos ori este ignorată, ori este substituită unei reîncarnări anterioare.

Începea procesul de conversie mentală, de percepere distorsionată a realității, de nebunie. Deja crizele ce atingeau patologicul erau considerate ca o parte din practica tehnicilor de dezentramare dianetică. Citind mărturiile unor participanți la aceste scene aveai impresia unei adunători de sclerați: "care mai de care se tăvălea cuprins de spasme, atunci când retrăia engramele, unii urlau de durere, unii suceau mâinile la alții, în timp ce alții le suceau picioarele pentru a-i face să retrăiască mai din plin engramele, alții râgeau ca niste animale înjunghiate, alții, mai liniștiți, vorbeau de ti se înfiorau urechile, alții râdeau ca nebunii sau istericii, alții plângeau în cea mai mare disperare. La sfârșit toți s-au liniștit, au făcut meditație, păreau liniștiți și relaxați."

Pentru aprofundarea cunoștințelor se organizau tabere (oshramuri) la mare (cu baza la Costinești) și la munte (Ceahlău, Rarău, s.a.) pentru cei mai silitori. Practic se puneau în aplicare tehnicile din Tantra-Yoga. Nudismul era dezinvolt și sexul era liber. Partea mistică acoperea eventualele "pudori" ale unora prin explicații de genul: echilibrarea energiilor yin(-) feminine și yang(+) masculine, prin cuplarea acestora ajungându-se la echilibru. Desfrâul era mai desăvârșit cu cât grupul era mai mare, băieți cu fete la grămadă, cu consacrare înainte zeului Shiva sau zeitei Kalisa și uneori direct profesorului. Se practicau perversiuni, se făceau filmări și poze. Desfrâul era mai desăvârșit cu cât grupul era mai mare, băieți cu fete la grămadă, cu consacrare înainte zeului Shiva sau zeitei Kalisa și uneori direct profesorului. Se practicau perversiuni, se făceau filmări și poze. Nu întâmplător revistele Yoga abundă de pornografiile templelor hinduse, pregătind terenul pentru practica de mai târziu. Practicantii acuzau modificări somatice, stări sexuale ciudate și o stare de letargie permanentă. Dispozițiile sufletesti alternau rapid: când se trăiau stări de iubire, devoțiune și exaltare, când deznădejde, nervozitate, deznădejde, ce produceau grave dezechilibre psihice. E semn că în interior încă se mai duce o luptă.

O altă oroare practică frecvent era și urinoterapia: o picătură sub limbă și erai tămăduit. Deja tehnica se lărgise și se adâncise, cu precizări referitoare la recoltarea urinei, modul de administrare și depozitare. Cea mai apreciată era urina de femeie, recoltată în anumite perioade, ce se procura din belșug și era pusă la dispoziție cu mărînimie. Scârboșenia era ascunsă în spatele rețetei de tămăduire, a doctrinei și a asigurărilor maestrului. Oricum, dacă toți o practicau convinși de ceea ce fac, de ce nu ai face-o și tu? Sub aspect medical totul nu e decât o intoxicație voită a organismului, ce afectează organele interne.

Taberele la munte erau mai mult solitare, de interiorizare, de căutare și dialog cu supra-eul. În aceste plaiuri se manifestau mai ales viziunile demonice cu revelații inițiatice, descoperirea de lumi noi, necunoscute și de neînțeles încă. Tocmai acest lucru atrăgea și captiva. Te întorceai plin de energie și de sine pentru a o lua de la capăt. S-a remarcat la practicantii ce se pregăteau pentru a păși pe cea de-a treia treaptă de guru, închiderea în sine, introvertirea, ce-ti dădea un aer misterios, de inițiat, nepăsarea pentru cei din jur care deveniseră numai o sursă de energie și nimic altceva, manevrarea cu ușurință a tehnicilor și chiar atingerea unor recorduri. Totul mergea strună, tu erai propriul tău maestru, propriul dumnezeu, împins înainte de râvna pentru mai mult, mai

sus, mai bine. Lărgirea în cunoasterea "voii lumii" îți mângâia egoismul și slava desartă. Începuseși deja să te statornicești în mândrie. La acest nivel, Spiritualitatea Ortodoxă era considerată depășită, fosilizată, fără sens, căci tu trăiai mai intens și mai puternic decât Sfintii de până acum. Erai un creștin prea evoluat, încât nu mai era nevoie de Biserică, de Sfintele Taine și de citirea Sfintei Scripturi, deoarece "te conectai" direct la divin.

Putinele mărturii pe care le avem de la persoanele ajunse în acest stadiu se datorează faptului că se păsea deja pe drumul fără întoarcere, de desăvârșită posedare demonică, de la care doar o minune dumnezeiască te mai putea întoarce.

Erai urmărit de mirajul maestrului: esti mai mare cu cât domini mai mult, esti mai puternic cu cât cunosti mai multe. Chiar dacă păstrai unele aparente față de ceilalți, în tine Ortodoxia era defăimată, blasfemiată, urâtă, făcută ca o ascunzătoare a adevărului, o unealtă a robirii maselor de către preoți. De aici era plecarea, pe hulirea credinței îți ridicaseși turnul din care acum priveai amenințător și sfidător în jur. Dar vai, cu cât urci mai sus, cu atât căderea va fi mai zdrobitoare.

Nu mai reusești să-ți dai seama că practici un pseudo-creștinism, că totul nu e decât o vicleană imitare a adevărului. Lumina divină și energiile necreate sunt substituite luminilor minții întunecate și a energiilor create, demonice. Activitatea în planurile energetice era intensă, încât te simteai ca un generator supraîncărcat. Ți doreai strălucirea unei faceri de bine, încât de aici și până la vindecările bioenergetice nu era decât un pas. Primii bioenergeticieni de la noi și-au făcut stagiatura la ruși sau la bulgari, ori chiar în țară alături de ciudați "harismatici orientali" de la care au învățat specularea naivității oamenilor și racolarea de noi adepți. Într-adevăr, nu se pot contesta anumite manifestări energetice sau percepții extrasenzoriale ale acestora, dar privind îndeaproape pe cei ce au urmat aceste energo-terapii s-a observat că în majoritatea cazurilor boala a recidivat cu o mai mare putere ca la începutul tratamentului. Nu se reusea măcar o stopare a bolii ci doar o acoperire a acesteia prin diferite practici oculte. Dar maladia înăbusită continua să roadă și să răbufnească într-o formă generalizată. Sunt cunoscute cazuri de eliminare a dependentei față de droguri prin practicarea yoga, de fapt se transla efectul halucinogen al narcoticelor în stările de depersonalizare meditativă și extaz nirvanic. Alții au reușit să lase băutura dar s-au apucat, după ceva timp, de fumat. Săracii, li se schimba doar forma de manifestare a bolii, dar patima rămânea. Așa cum răul nu poate scoate alt rău, cum ar putea vindeca patimile un om pătimas? Ca să nu mai amintim că toate aceste "consultatii" costau ceva bani și relații.

Este clar că arsenalul de metode hipnotice, stări de transă, pase energetice, sugestii și autosugestii, nu pot acționa decât la un anumit nivel, tocmai în punctul de descentrare somatică și mentală umană. Boala este mai întâi sufletească și apoi trupească, vindecarea sufletului aduce și tămăduirea trupului. Iar păcatul din om nu se poate șterge de către alt om ci numai prin Duh Sfânt, dat nouă prin Sf. Taine ale Bisericii, prin spovedanie și împărtășanie, iar mai apoi printr-o strădanie în păstrarea curățeniei și practicarea virtuții. Or, acești bioenergeticieni, de o moralitate lamentabilă și o gândire abjectă erau ruși de Biserică, de Sfintele Taine.

Înaintând în intimitățile unui maestru yoga, descoperim noi și adânci forme de îndrăcire. Încă de la început se cultivau dialogurile cu supra-eul, un fel de însotitor atotștiitor ce era foarte folositor atât în viața cotidiană, cât și în cazurile extreme. Se căuta o discernere a glasului, căci "puteau apare interferente și mimări de la cel rău". Până la urmă yoghinul ajunge să creadă și să facă tot ceea ce îi dictează această voce din ce în ce mai imperativă. "Toată atenția îți era îndreptată către supranumitul guru luciferic spre a-l venera, a-i urma sfaturile, pentru a-l diviniza". Aici e rătăcirea, aici sade înșelarea. Este cumplit cum diavolul își creează armate de zombi comandați doar printr-un glas. Cei ce au reușit să iasă de sub aceste influențe au reclamat o continuă încercare de posesiune a "supra-eului" asupra lor, prin tensiuni și amenințări înfricosătoare, de care au scăpat doar prin chemarea numelui Domnului Iisus Hristos.

Dar urcusul continuă și devine din ce în ce mai ametitor, mai illogic, mai nebunesc. După o aparentă acalmie, lucrurile încep să capete altă turnură, semnul unei noi schimbări. Visele și revelațiile devin tot mai dese, mai elevate, mai exaltante. Ai impresia că poți coordona totul, poți programa evenimente în viitor, că poți fi o parte a dumnezeirii. Ajungi să cunosti starea de tăcere a minții, te străbat fiori mistici ce transcend timpul și spațiul, descoperi o libertate a duhului, contempli frumusețea vesniciei doar prin asceză nepersonalistă și meditație transcendențială. Exercițiile de dezentramare și energizare duc la metode puternice de luptă împotriva "răului", cu rezultate spectaculoase. Ajungi să te crezi un înțelept vânător de diavoli, un pacificator al lumii, un stâlp al spiritualității. Crezi că ai atins perfectiunile curățirii, a dragostei, a înțelepciunii, devii întruparea

dumnezeirii, un nou fiu, un nou Hristos. Mirajul e atins, ispita e desăvârșită. Te constientizezi drept un vârf de lance ce trebuie să schimbe credințele și mentalitățile celor din jur, prin proclamarea principiilor yoghine și reclama trăirilor personale.

Privind ortodox mistică orientală, putem spune că e o practică magică profund ocultă ce speculează și perverteste efectele sufletești și trupești. Miscarea spre cunoașterea ființei proprii, a sinelui, e atracția spre ne-ființa, spre nimicul dinaintea creației, iar tinderea spre autoîndumnezeire stă la baza marii căderi. Golirea mentală de tot ceea ce e relativ conduce la deraieri psihice finalizate în cele mai sinistre forme de nebunie. Ajungi un nebun ce-și acceptă, justifică și argumentează logic nebunia ca pe ceva sănătos, iar pe cei ce nu-ți împărtășesc convingerile îi osândești ca fiind necunoscătorii adevăratei realități, "adevărații" nebuni. Prin aceste forme patologice, diavolul caută să atragă de partea sa voința omului și capacitatea lui de iubire, pentru a se mândri înaintea lui Dumnezeu cu adorația dată lui de creatura umană și pentru a prinde sufletul rătăcit, a-l schimonosi și chinui și aici și dincolo. Se creează o colectivitate posedată de draci, o turmă de oameni isterizați, cu manifestări animalice, ce se simt din ce în ce mai înflăcărați, mai înfierbântați, mai liberi. E un miraj al maselor ce constituie delectarea demonică a organizatorilor, care constă în pierderea sinelui, lipsa responsabilității, absența sentimentului de culpabilitate, participare nemijlocită la puterea divinizată a anonimului. Oamenii se lasă volatilizați de o putere superioară, nemaștiind ce fac, ce spun și ce gândesc. Luni de zile numai cu orez și apă, socurile sufletești produse de ritualurile păgâne, suportate doar din dorința de a atinge măsuri înalte, au omorât multe trupuri și suflete, au tăiat mântuirea multor oameni.

Un fost maestru Yoga, revenit la Ortodoxie, mărturisea: "În această fază, totul devine ultrasecret, orice divulgare fiind considerată ca un sacrilegiu și pedepsită ca atare. Cei ce urmează acestei căi din dorință de eliberare spirituală, de mântuire, merg în realitate pe niste căi idolatre, iar unirea finală e unirea cu diavolul. Pe tot parcursul acestor practici are loc o îndrăcire treptată a individului până când, ajungând în etapa finală, omul este complet posedat de diavol, ajungând la niste puteri paranormale supranaturale ce impresionează și copleșesc pe oamenii simpli. Pentru ca înșelarea să fie completă, diavolul îți insuflă o înțelepciune și o falsă curățenie sufletească care poate induce în eroare orice om neavizat."

Suntem creați după chipul și asemănarea lui Dumnezeu, înzestrați cu libertate și viață. Tocmai aici se află piatra de poticnire a religiilor orientale: noi, ortodocsii, mărturisim o Treime nedespărțită și un Botez întru iertarea păcatelor. Noi nu mai aparținem nouă înșine, căci Sf. Taină ne-a curățit și a întipărit pecetea Treimii în noi, eliberându-ne de puterea satanei. Întreita afundare ne-a înnoit, ne-a repus în drepturile de fii după har ai lui Dumnezeu, devenind ca niste mici sfinți dornici de sfîntenie.

Nici un păcat făcut de om după Botez nu mai poate stinge acea licărire de dumnezeire pecetluită în noi, ci doar să o întunece în umbra patimilor, să ne înrobească sufletul și trupul.

Dar Hristos Domnul ne-a dăruit pocăința, făgăduința de a ne asculta strigătul de disperare, tânguirea sufletului, dorirea libertății, dăruirea voii noastre. Aici e dialogul, de aici începe comuniunea: când se apropie Hristos de noi și ne înviază, ne înnoieste, ne restaurează libertatea. Totul e pătruns de iubirea Tatălui și de pogorârea curățitoare a Sf. Duh. Comunicarea sinceră ne apropie de comuniunea personală, iar aceasta de cuminecarea treimică. Nu mai sunt singur, izolat, nu mai sunt eu ci noi care strigăm: "pâinea noastră cea de o ființă dă-o nouă astăzi".

Aici e diferența fundamentală între Ortodoxie și Yoga: noi am fost eliberați odată de Dumnezeu la Botez, iar de atunci tindem spre o continuă înnoire, spre o permanentă înviere. Nu suntem împovărați de legile cosmosului, nu dorim o nirvana impersonală, nu suntem proscrisi la chin, nu punem tehnica mai presus de pocăință. Domnul Iisus a spus și cuvântul Lui rămâne adevărat în veci: "Fără Mine nu puteți face nimic" și degeaba satana urlă: "Cu mine veți putea face totul". Rămâne voința omului de a alege mântuirea sau osândirea.

Primind Sf. Taine noi primim energiile divine, punem în lucrare libertatea noastră, instaurăm dialogul cu Dumnezeu. Nimeni nu ne poate elibera sau mântui decât Hristos Cel răstignit. Trăind în Hristos îl integrăm în viața noastră, murim cu El pentru a învia împreună cu El, Chipul și Cuvântul după care am fost creați.

"Si oricine trăiește și crede în Mine nu va muri în veac" (In. 11, 26) pentru că ne face nemuritori în fața morții, ne apropie de binecuvântata Împărăție a Tatălui și a Fiului și a Sf. Duh. Amin.

Cazuri de posedare demonica

Dorim sa tragem un semnal de alarma asupra principalelor curente new-age care dupa Revolutie si-au facut loc nestingherite in societatea romaneasca, si care profitind de legislatia ingaduitoare si de somnolenta teologilor, au prins radacini adinci in sufletele si mintile oamenilor inselati de dinsi.

Cazul Pucioasa este un exemplu tipic de erezie new age, care sub statutul de biserica particulara, intruneste un amalgam de concepte din mai multe religii, straine de duhul ortodox, dar care are pretentia de sfintenie, autointitulindu-se Noul Ierusalim. Acestia cred ca de acolo va incepe Mintuitorul judecata sa asupra lumii si ca romanii sunt poporul ales de catre Dumnezeu, uitind ce spune Mintuitorul "Mergeti in toata lumea si propovaduiti Evanghelia la toata faptura" (Marcu 16, 15).

Cazul Valentina este exemplul tipic de sarlatanie duhovniceasca, ce ofera diagnostice si tratamente de la distanta, viziuni si retete dubioase, care atrag pe cei creduli si necredinciosi in mrejiile vindecarii demonice si inrobirii duhovnicesti. Trebuie amintit ca in afara bisericii ortodoxe lucreaza duhurile inselarii demonice sub forma de energii, entitati, spirite bune, de obicei populatia neinformata inculta cazind cu usurinta victime unor asemenea practici ce se prezinta ca fiind de la Dumnezeu. Si dupa cum corb la corb nu-si scoate ochii, iata ce a afirmat Valentina despre yoghinul Bivolaru: "Este de ajuns sa-l privesti, ca sa-ti dai seama de lumina din el" - fara comentarii.

Maica Sofronia ataca credinta dinlauntrul ei, ca una ce face parte din cinul monahal. S-a facut remarcata prin cartile despre tratamente naturiste si retete culinare. Problema apare acolo unde se face o referire explicita la descintece ce pot inlatura din viata omului toate "facaturile cele rele ale oamenilor rai". Atunci ce rost mai au rugaciunea si postul lasate de Hristos, atita timp cit omul se poate des-vraji singur prin niste incantatii mistice imprumutate din arsenalul vrajitoresc?

Gregorian Bivolaru este un caz tipic de yoghin ajuns intr-o stare avansata de posedare demonica (demonul desfriului) care practica perversiuni sexuale in grup, amintind prin acestea de Sodoma si Gomora, cetatile biblice arse de Dumnezeu. Ba mai mult, urinoterapia si extazul urinar spurca trupul uman pe care Dumnezeu l-a destinat a fi templu al Sfintului Duh. Este evident ca practicile si invataturile lui Bivolaru sunt categoric antievangelice, antihristice.

Vasile Andru este un amator de rugaciunea inimii care s-a abatut de la invataturile filocalice ale Sfintilor Parinti cazind inevitabil in inselare. Evita a-si formula concret doctrina religioasa, strecurandu-se abil printre paganism si ortodoxie, dar reducandu-le la un fond comun de "cunoastere universala".

Cind spui **Mario Vasilescu** vorbesti de yoga "crestina". Hristos nu a vorbit despre meditatie niciodata. Hristos ne-a invatat sa ne rugam, sa ne jertfim pentru aproapele, sa fim milostivi si sa implinim poruncile evanghelice. Yoga are la baza meditatie care este terenul preferat al demonilor. Prin meditatie omul sta de vorba cu demonii (prin ginduri si imaginatie), pe cind prin rugaciune ne adresam direct lui Hristos... faceti singuri diferenta. Sfintii Parinti au aratat clar ca orice practici ce vin din afara ortodoxiei sunt inchinare la idoli, incalcarea primei porunci.

Teologia modernista s-a dezvoltat concomitent cu teoriile evolutioniste, fiind imbratisata cu usurinta de pseudo-teologi ortodocsi, catolici si protestanti, care neantemeindu-si cugetarile pe teologia Sfintilor Parinti ortodocsi, teologhiesc dupa mintea lor slaba fara a practica asceza si rugaciunea potrivit invataturilor filocalice. Asemenea profesori doritori de a face cariera nu pot produce decit grave erori teologice si confuzii dogmatice. Mileniul III este renasterea pentru teologia de birou, care se straduie cu deadinsul sa impace politica secularizanta si bolnava mistica occidentala cu Adevarul - Hristos, prin reducerea la un minim dogmatic si

teologic. Limbajul se modifica pe sine, devine tot mai orwellian, mai apropiat de neanteles, de capcanele silogismelor apusene.

Programele scolilor Waldorf sunt grefate pe doctrina teosofica, ce are la baza un amestec ciudat de crestinism, religii orientale si samanism. Nu va mirati daca copiii ce invata in aceste scoli ajung sa aiba grave tulburari psihice, comportamente tipice pentru demonizati. Tot ceea ce li se preda in stil occidental nu este decit un curs de indracire, de rupere de ortodoxie, de schimbare a mentalitatii crestine.

Radiestezie, acupunctura, bioenergie sunt vechi practici orientale adaptate la nivel de intelegere european. Toate au la baza activarea centrilor energetici si conectarea la "energeticul divin", practici ce sunt extrase din ritualuri pagane orientale. Totul face pregatirea spre primirea misticii yoghine cu toate blasfemiile ei. Relevante sunt numeroasele cazuri de demonizare ale persoanelor care au practicat sau au apelat la aceste surogate spirituale, persoane care si-au gasit pina la urma vindecarea la preotii ortodocsi.

Globalizare si catolicism Pricepind crestinismul ca o noua teocratie politica, asemenea celei a Vechiului testament, catolicismul roman la activitatea sa unificatoare n-a pasit in calitate de Biserica, ci in calitate de stat, de imperiu puternic, care ar fi avind dreptul sa inghita toate popoarele si statele. Nu exista viclenie a vremii impotriva careia Biserica Ortodoxa sa nu aiba leac: se ridica impotriva celorlalte "biserici" prin unicitate, se inradacineaza si creste in viata neamului prin sfintenie, se opune globalizarii prin sobornicitate si se ocirmuieste spre adevar prin ascultarea apostoleasca.